

Arrest

nr. 59 451 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. STROOBANTS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn, van Madingo-origine, afkomstig van Monrovia. Sinds het begin van de burgeroorlog (u vermoedt ongeveer van 1991) tot 1999 woonde u met uw familie in Guinee (Conakry) om aan de oorlog te ontkomen. In 1999 diende u uw school te vervolledigen en aangezien u dat het best in het Engels kon, besloot u naar Gambia te verhuizen. Daar verbleef u tot 2004. U speelde er ook professioneel voetbal. In 2004 keerde u naar Liberia terug, waar u verder aan de slag kon als profvoetballer. Sinds 2006 beschikte u echter niet meer over een club, waardoor u een andere bezigheid diende te zoeken. In 2007 werd u dan toegelaten tot het Liberiaanse leger. U kreeg er meerdere opleidingen en werd leider van de 1st squad 1st platoon Bravo Company 2nd bataljon 23th infantry brigade.

Op 24 augustus 2009 werd tijdens een veldoefening één van uw soldaten, Swen Wrelleh, gedood door een kogel. Aangezien er niet kon uitgemaakt worden in welke omstandigheden en door wie Swen

om het leven werd gebracht, werden alle 11 leden van uw 'squad' samen met u opgesloten in jullie 'barracks' (kazerne). U werd gedurende drie maanden en 17 dagen opgesloten. De familie van Swen wou weten wat er met hun zoon was gebeurd en kon niet geloven dat het om een ongeluk ging. Uzelf bent er echter van overtuigd dat het wel degelijk een ongeluk was aangezien u niet weet waarom iemand Swen had willen vermoorden. U vermoedt dat het leger echter ook rekening houdt met de mogelijkheid dat er stammentwisten in het spel waren, zoals dat ook tijdens de burgeroorlog vaak het geval was. U en de andere leden van uw squad werden ondervraagd en gefolterd en u werd onder druk gezet om de moord op Swen toe te geven, hoewel u hem niet vermoord hebt. Via uw broer, die officier is bij de inlichtingendienst van het leger, vernam u dat er geen verder onderzoek zou worden gevoerd maar dat jullie naar een gevangenis zouden worden gebracht. U slaagde er vervolgens in te ontsnappen. Na uw ontsnapping contacteerde u een man die u naar Europa kon brengen. U wou zo snel mogelijk weg uit Liberia. Sinds uw aankomst in België, waar u asiel aanvraagde, vernam u dat enkele leden van uw squad ondertussen werden vrijgelaten maar oneervol werden ontslagen uit het leger.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw arrestatie en die van uw collega's niet overeenkomen met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier). Hieruit blijkt immers dat in de zaak van de dood van soldaat Welleh (en niet 'Wrelleh', zoals u schreef (zie notities bij gehoor CGVVS)) Swen geen arrestaties werden verricht en dat zijn collega's zelfs deelnamen aan de staatsbegrafenis. Verder stelt de informatie dat er een onderzoek gelopen heeft maar dat uitgegaan wordt van het feit dat het incident een spijtig trainingsongeluk betrof en dat ook de familie van de soldaat nu hiervan overtuigd is. De door het CGVS gecontacteerde bron stelt uitdrukkelijk dat andere soldaten niets te vrezen hebben. Deze informatie gaat regelrecht in tegen uw verklaringen, waarin u stelt dat u met 10 andere militairen van uw squad werd opgesloten. Het is niet aannemelijk dat de Liberiaanse pers, die duidelijk veel aandacht had voor het incident, nergens zou rapporteren over deze arrestaties of hiervan niet op de hoogte zou zijn, zeker aangezien er volgens u wel protest was van de families van de opgesloten militairen en jullie opsluiting dus geen geheim was (zie gehoor CGVS, p.5-6). Verder is het merkwaardig dat, wanneer u gevraagd werd of de families van de opgesloten militairen geen acties ondernamen, u verklaarde dat u dit niet kon weten (zie gehoor CGVS, p.6). Aangezien u echter de enige was die in contact stond met de buitenwereld (namelijk via uw broer die u merkwaardig genoeg mocht komen opzoeken, hoewel familiebezoek volgens u niet toegelaten was (zie gehoor CGVS, p.5)) is het opmerkelijk dat u dit antwoord gaf. Ook u blijkt trouwens geen enkele stap te hebben ondernomen om jullie situatie duidelijk te maken naar de buitenwereld toe, hoewel u de enige was die contact had met de buitenwereld via uw broer. Bovendien nam u ook geen enkel initiatief nadat u ontsnapt zou zijn om de situatie van uw collega's aan te kaarten (zie gehoor CGVS, p.7) hoewel u verklaarde dat indien de Amerikaanse ambassade van deze situatie op de hoogte zou zijn, ze zeker actie zou ondernemen (zie gehoor CGVS, p.6-7).

Ook stelde u aan het begin van het gehoor spontaan dat u via uw broer informatie kreeg van een luitenant bij de Militaire Politie dat jullie naar de Central Prison in Grand Kru-county zouden gebracht worden (zie CGVS, p.4). In de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op de DVZ op 11/02/2010) vermeldde u ook dat het deze militaire politieman was die vertelde dat er helemaal geen onderzoek was (zie vragenlijst CGVS, p.2). Wanneer u later tijdens het gehoor op het CGVS nogmaals gevraagd wordt naar de manier waarop u te weten kwam dat er geen onderzoek liep, 'vergat' u blijkbaar de informatie die u van uw broer en de politieman had gekregen en verwees u enkel naar het feit dat er gedurende 3 maanden niets gezegd werd over wat er ging gebeuren met u (zie gehoor CGVS, p.6) wat op zijn minst merkwaardig is. Verder stelt u dat er ondertussen enkele van uw collega's zouden vrijgelaten zijn (zie gehoor CGVS, p.7) wat allerm minst wijst op een doofpotoperatie, zoals u het voorstelt, of op een oneerlijk proces en waardoor reeds kan vastgesteld worden dat de informatie die de man van de militaire politie zou gegeven hebben, namelijk dat jullie allen naar een centrale gevangenis zouden worden gebracht, niet klopt. Ten slotte antwoordt u op de vraag naar uw actuele vrees in Liberia tijdens het gehoor op de DVZ merkwaardig genoeg als eerste dat u vreest gedegradeerd te zullen worden, waarna u ook nog levenslange gevangenis en foltering vermeldt (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, p.2). Dit komt echter helemaal niet doorleefd over.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw opsluiting en foltering fundamenteel aan.

Ook uw verklaring dat u denkt dat u als Madingo geïdëntificeerd werd omwille van uw etnische origine (zie gehoor CGVS, p.4) slaat nergens op. Immers, u werd al Madingo tot het leger toegelaten, u werd zelfs bevorderd tot leider van uw squad, uw broer was zelfs officier bij de inlichtingendienst (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart trouwens ook dat u niet zeker weet dat u omwille van uw etnie geïdëntificeerd werd maar zegt het enkel te denken. Bovenstaande elementen tonen echter allernïnst aan dat Madingo's en u in het bijzonder in het leger geïdëntificeerd worden omwille van etnische origine. Ook de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie toont aan dat Madingo's in Liberia niet gediscrimineerd worden door de overheid.

Verder roepen ook uw verklaringen met betrekking tot uw geboortjaar veel vragen op. Zo verklaarde u plots tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, bij het overlopen van uw documenten, dat uw geboortjaar 1988 is (zie gehoor CGVS, p.2) en legde u als bewijs hiervan een geboorteakte voor, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verklaarde dat u in 1982 geboren bent (zie verklaring DVZ, nr.4), zoals trouwens ook vermeld stond in de tot dan toe door u voorgelegde identiteitsdocumenten (zie uw rijbewijs, identiteitspas leger). Na confrontatie met uw verklaringen op de DVZ en met het feit dat u daar niet vermeldde dat uw geboortjaar afwijkt van hetgeen op de documenten staat, antwoordde u dat u dit wel vermeldde maar dat op de DVZ gezegd werd dat u dit diende te melden op het CGVS en u hiervan een bewijs diende mee te brengen (zie gehoor CGVS, p.3), wat niet aannemelijk is aangezien dergelijke opmerkingen wel opgenomen worden in de verslagen van de DVZ. Bovendien klopt ook uw uitleg niet aangaande de reden waarom er verschillende geboortedata op uw documenten zouden staan. U verklaarde immers dat uw geboortjaar werd 'aangepast' om het u mogelijk te maken dienst te nemen in het leger en dat het dan ook enkel documenten van het leger zijn die uw 'verkeerde' geboortjaar vermelden (zie gehoor CGVS, p.3). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat uw rijbewijs duidelijk geen militair document is en dat het afgeleverd werd door het ministerie van transport. Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat op het enige document dat u voorlegt met het -volgens u- 'juiste' geboortjaar, namelijk een geboorteakte, uw achternaam ook verschillend wordt gespeld dan op de andere door u voorgelegde documenten. Bovendien haalde u nergens tijdens het gehoor op het CGVS aan dat uw naam ook verkeerd gespeld werd op betreffende documenten. Wat betreft uw naam verklaarde u trouwens enkel dat initieel uw voor- en achternaam verwisseld werden door de DVZ, maar verklaarde u niets over een verkeerde schrijfwijze. Het is dan ook niet aannemelijk dat een document als een geboorteakte een dergelijke schrijffout in de achternaam zou bevatten. Bijgevolg kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document en aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw identiteit, en meer bepaald uw leeftijd. Trouwens, u verklaarde op de DVZ dat u in 2002 uw diploma hoger middelbaar onderwijs behaalde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ op 11/02/2010, p.1). Indien u werkelijk in 1988 zou geboren zijn zou u in 2002 14 jaar geweest zijn, wat toch merkwaardig is. Bovendien verklaarde u van 1999 tot 2004 profvoetballer geweest te zijn in Gambia (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, p.1), wat zou betekenen dat u slechts 11 jaar was toen u uw profcarrière begon, wat opnieuw niet aannemelijk is.

Wat betreft de straf die u riskeert omwille van uw niet toegestane vertrek uit het Liberiaanse leger, dient merkwaardig genoeg te worden vastgesteld dat u zelf niet op de hoogte bent van de strafmaat voor desertie of voor AWOL (absence without official leave) (zie gehoor CGVS, p.7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de straf op desertie (wat een ernstiger misdrijf is dan AWOL) in Liberia kan variëren van inhouding van salaris, ontslag tot gevangenisstraf. Aangezien u zelf helemaal niet op de hoogte was van welke straf u zelf zou riskeren en gezien nergens uit de voor het CGVS beschikbare informatie blijkt dat onredelijke straffen worden gegeven voor desertie, toont u ook hier niet aan dat u een vervolging in de zin van de Conventie van Genève riskeert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde wijzigden het voorgaande niet. De door u voorgelegde geboorteakte werd hierboven reeds besproken. De opleidingscertificaten, uw rijbewijs en uw militaire identiteitskaart, bevatten, uitgezonderd de bovenstaande bemerkingen bij uw geboortjaar, geen gegevens die hierboven in twijfel worden getrokken. Ook de foto van u met een US-militair toont aan dat u op een bepaald moment deel uitmaakte van het Liberiaanse leger, wat hier ook niet betwist wordt. Ook de informatie van het internet die door uw advocate werd nagestuurd bevat geen gegevens die in strijd zijn met bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel voert hij aan dat zijn verklaringen, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) stelt, niet worden tegengesproken door de informatie in het administratief dossier. Verzoeker stelt dat men niet alles moet geloven wat in de pers verschijnt en dat een 'Ministry of Defence' met halve verklaringen naar buiten kan komen. Het incident deed zich in ongelukkige, publieke omstandigheden voor, de overheid wilde vertrouwen inboezemen in het leger en het Ministerie van Defensie lag onder vuur door de dood van een soldaat tijdens een oefening. De minister verklaarde enkele dagen na het incident dat het een ongeluk betrof doch de familie aanvaardde dit niet en eiste verder onderzoek, zoals blijkt uit het laatste krantenartikel dat over dit incident terug te vinden is en dateert van 17 september 2009, zoals opgenomen in het administratief dossier. De verklaringen van verzoeker zijn niet strijdig met de krantenartikelen: soldaat Swen werd gedood door een losse flodder, het was een trainingsongeval en zijn dood wordt onderzocht. Het is duidelijk dat het Ministerie van Defensie onder druk wordt gezet en er wordt geen verklaring gegeven op welke wijze het Ministerie achter de antwoorden tracht te komen. Bijgevolg is het geloofwaardig dat verzoeker en de andere soldaten van zijn sectie werden vastgehouden en gedwongen tot bekentenissen. Dat dit wordt verborgen gehouden voor het publiek is niet verwonderlijk.

Verzoeker uit bezwaren tegen het emailverkeer tussen het CGVS en journalist Samwar S. Fallah. De mail werd verzonden vanuit een Yahoo-adres dat door eenieder kan zijn aangemaakt en afwijkt van het professionele emailadres van de journalist zoals vermeld in het artikel *"Don't lie to us: blank bullet kills AFL trainee; Family demands autopsy"*. Uit de email blijkt voorts dat de heer Fallah geen betrouwbare en confidentiële bron is nu de werking van het CGVS erin wordt uitgelegd. Zonder controle te doen van de heer Fallah of diens betrouwbaarheid geeft het CGVS informatie over verzoeker. Door vragen te stellen aan een willekeurige journalist heeft het CGVS kenbaar gemaakt waar verzoeker zich op dit ogenblik bevindt, waarbij geen garantie kan worden gegeven dat deze informatie niet aan het Liberiaanse leger wordt overgemaakt, te meer daar in landen als Liberia journalistieke vrijheid een mythe is en de banden met de overheid nauw zijn. Voorts kwam de heer Fallah in opspraak omdat hij twee meesters dient, zoals blijkt uit een artikel van 6 juni 2010. Gelet op het gebrek aan betrouwbaarheid van de heer Fallah kan met zijn verklaring geen rekening worden gehouden. Ten overvloede stelt verzoeker dat de verklaring dat de elf soldaten deelnamen aan de militaire begrafenis niet blijkt uit de bijgebrachte stukken doch enkel uit de verklaring van de heer Fallah. Bovendien vertrekt het CGVS vanuit een verkeerde vraagstelling nu het vroeg of er soldaten werden gearresteerd. Verzoeker verklaarde steeds dat hij niet werd gearresteerd maar zonder enige formaliteit werd opgesloten. Zijn opsluiting maakte geen deel uit van het onderzoek.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat onduidelijk is waarom en op welke wijze het CGVS een tegenstrijdigheid afleidt uit zijn verklaringen. Hij betoogt dat zijn verklaringen ten onrechte in twijfel worden getrokken inzake de vraag of hij wist dat er een onderzoek liep en op welke wijze hij dit te weten kwam. Hij stelde steeds dat hij via zijn broer en K. te weten kwam dat zijn vasthouding geen deel uitmaakte van een officieel onderzoek. Gevraagd hoe hij wist dat er geen onderzoek ging komen antwoordde hij dat drie maanden een lange tijd is indien niemand langskomt en zegt dat zij naar de rechtbank gaan. Beide verklaringen zijn niet tegenstrijdig. Verzoeker werd niet geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, hetgeen verweerder verplicht is te doen indien zij haar beslissing hierop baseert. Inzake de motivering dat zijn verklaring [dat hij werd gevisieerd als Mandingo] nergens op slaat citeert verzoeker de verklaringen die hij aflegde tijdens het gehoor bij het CGVS en zoals deze blijken uit de nota's van zijn raadsman. Hij gaf duidelijk aan dat hij niet wist waarom hij werd opgesloten. Hij kan slechts raden naar de beweegredenen van de overheid en acht het grof dat verweerder aangeeft dat hij niet aantoont dat hij wordt gevisieerd omwille van zijn etnische Mandingo-orinine. *"Dit is geenszins de stelling van verzoeker"*.

Aangaande zijn leeftijd verklaart verzoeker dat hij moest liegen wanneer hij zich aansloot bij het leger om toegelaten te worden. Alle documenten die hij bijbrengt zijn van het leger. Belangrijk is dat verweerder niet betwijfelt dat hij soldaat was. Verzoekers rijbewijs werd afgegeven op vraag van het leger. Dit blijkt uit de hierop vermelde gegevens. Hij leerde rijden in het leger zodat het rijbewijs werd afgeleverd op basis van de geboortedatum waarover het leger beschikte. De spelfout in zijn voornaam is niet ongebruikelijk in Liberia. Men is daar niet zo nauwkeurig wat de schrijfwijze van de naam betreft en de registratie van de geboorte is bovendien niet noodzakelijk. Getuige hiervan is het lage percentage van mensen dat geboortes laat registeren zoals dit blijkt uit een bij het verzoekschrift gevoegd artikel. Dat verzoeker dezelfde persoon is blijkt uit de stukken van het leger die hij neerlegde en uit de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van zijn voetbalkaart, waarop zijn foto staat en zijn naam eveneens fout werd gespeld. Verzoeker ging inderdaad tot zijn veertiende naar school. Hij kwam niet onmiddellijk in een ploeg met volwassenen terecht. Toen hij op zijn veertiende afstudeerde aan de 'Junior secondary school' kon hij zijn voetbalcarrière verder uitbouwen. In Gambia bestaat het onderwijs uit de 'primary school', de 'junior secondary school' en de 'senior secondary school'. Ter staving van dit laatste legt verzoeker een lijst neer van de scholen in Gambia. Verzoeker is eerlijk geweest. De noodzaak bestond niet om zijn geboorteakte neer te leggen want hij had voldoende documenten om zijn identiteit aan te tonen. Hij wenste echter volledige duidelijkheid te brengen. Gezien niet wordt betwist dat hij 'squad'-leider is, wat aan de basis ligt van zijn vluchtverhaal, kunnen bovenstaande elementen een erkenning als vluchteling niet in de weg staan.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat nergens uit het dossier blijkt dat verweerder informatie consulteerde over de straffen die worden gegeven voor desertie. De bestreden beslissing wordt gebaseerd op het algemeen ambtsbericht Liberia van oktober 2008 dat achterhaald is. Daar dit ambtsbericht de enige informatie is waarover verweerder beschikt kan bezwaarlijk gesteld worden dat voldoende onderzoek werd verricht. Bovendien wordt hierin nergens gesproken over al dan niet onredelijke straffen voor desertie. Het enige waar het ambtsbericht over spreekt is dat in 2008 desertie weinig voorkwam. Dit is niet meer het geval; verzoeker verwijst ter staving naar de weergave van een radio-interview met de speciale gezant van de Secretaris-generaal voor Liberia op 16 september 2010, een uittreksel 'Liberiaans mediaoverzicht' van 16 april 2010 en een overzicht van de Liberiaanse pers van 2 juli 2010. Desertie vormt anno 2010 wel degelijk een probleem zodat het rapport, dat bovendien niets zegt over de effectieve redelijkheid van de straffen, geen waarde heeft.

In een vierde onderdeel betoogt verzoeker dat zijn vrees voor vervolging reëel is nu de desertie vaststaat. Verweerder bevestigt in de bestreden beslissing expliciet dat hij in het leger zat. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekers afwezigheid desertie uitmaakt ingevolge de Uniform Code of Military Justice (UCMJ). Verzoeker kon hiervan geen exemplaar terugvinden, stelt tot zijn verbazing vast dat verweerder dit document evenmin bijbracht en verwijst, gezien de UCMJ in Liberia gebaseerd is op het Amerikaanse model, naar de UCMJ zoals toegepast binnen het Amerikaanse leger. Hij citeert een aantal artikelen uit deze UCMJ en wijst op het verschil tussen AWOL, dat een minder zwaar vergrijp is, en desertie. Hij sprak tijdens het gehoor inderdaad over AWOL, hetgeen logisch is aangezien hij nooit eerder in contact kwam met de term 'desertie'. Het onderscheid tussen beide betreft de intentie van de soldaat om terug te keren naar zijn post. Ontbreekt deze, dan is er sprake van desertie. Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij deze juridische kwalificatie niet kan maken en de straffen niet kent. Het kan verweerder wel verweten worden dit onderzoek niet te hebben gedaan. Verzoeker kan niet aantonen dat hij de intentie had terug te keren en de aanklacht van desertie zal ongetwijfeld gegrond verklaard worden. *"De praktijken in Liberia zijn bovendien van die aard dat de bestraffing wel degelijk onredelijk zal zijn."* Elke bestraffing zal onredelijk zijn nu verzoeker deserteerde omdat hij wou ontsnappen aan de onrechtmatige vasthouding door het leger en bijgevolg een gegronde reden had om zijn gevangenschap te ontvluchten.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr.

2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing met recht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn leeftijd daar waar hij bij het CGVS bij het overlopen van zijn documenten verklaarde dat zijn geboortedatum 1988 is en als bewijs hiervan een geboorteakte voorlegde terwijl hij eerder bij de DVZ duidelijk verklaarde dat hij is geboren in 1982, hetgeen ook vermeld stond in de tot dan toe door hem voorgelegde identiteitsdocumenten. De verklaring die verzoeker hiervoor gaf bij het CGVS, als zou hij dit hebben vermeld bij de DVZ doch aldaar zijn gezegd dat hij dit diende te melden bij het CGVS en hiervan een bewijs diende mee te brengen, wordt door de commissaris-generaal terecht niet aannemelijk geacht aangezien hiervan in het verslag van de DVZ geen spoor is terug te vinden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden opgemerkt dat verzoekers verklaring dat zijn geboortejaar werd aangepast om hem toe te laten in dienst te treden van het leger en dat het enkel legerdocumenten zijn die zijn verkeerde geboortejaar vermelden niet kan worden aangenomen nu zijn rijbewijs duidelijk geen militair document is en werd afgeleverd door het Ministerie van Transport. Verzoeker gekunstelde *post factum* verklaring dat het algemeen rijbewijs werd uitgereikt op vraag van het leger en op basis van de gegevens waarover het leger beschikt, kan niet worden aanvaard. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker, indien hij in 1988 zou zijn geboren, bij zijn toetreding tot het leger in 2007 negentien jaar was en geenszins aannemelijk maakt dat het voor een negentienjarige in Liberia onmogelijk zou zijn om toe te treden tot het leger. Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekers verklaring dat hij zou zijn geboren in 1988 evenmin kan worden gerijmd met het door hem in de 'vragenlijst' geschetste gedetailleerde en punctuele overzicht van zijn vorming en professionele activiteit. Hij verklaarde blijkens dit stuk immers zijn diploma "*Hoger middelbaar onderwijs*" te hebben behaald in 2002, hetzij op het moment waarop hij volgens zijn verklaringen bij het CGVS slechts veertien jaar was. Tevens verklaarde hij dat hij van 1999 tot 2004 "*profvoetballer*" was, terwijl hij volgens zijn verklaringen bij het CGVS in 1999 slechts elf jaar was (administratief dossier, stuk 11, p.1). Verzoeker tracht in het verzoekschrift zijn verklaringen te wijzigen door een betoog te voeren aangaande het schoolsysteem in Gambia, alwaar het middelbaar onderwijs is onderverdeeld in een 'junior' en een 'secondary' niveau en waarbij hij slechts het laagste niveau zou hebben doorlopen, doch zijn gedetailleerde verklaringen in de vragenlijst zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor deze nuancering. Verzoeker stelde in de vragenlijst eenduidig dat hij zijn diploma "*hoger middelbaar onderwijs*" behaalde in 2002. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker in de vragenlijst gewag zou maken van een activiteit als "*profvoetballer*" indien hij doelde op het lidmaatschap als elfjarige van een jeugdteam. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn leeftijd en ter staving van beide leeftijden originele documenten bijbrengt (administratief dossier, stuk 14: documenten), werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legde een originele geboorteakte (met aangehechte pasfoto) neer die werd uitgereikt door de Liberiaanse autoriteiten op 2 juni 2010 (*ibid.*). Uit zijn verklaringen hieromtrent blijkt dat deze geboorteakte werd aangevraagd door zijn broer en dat zijn broer deze zonder problemen bekam

(administratief dossier, stuk 4, p.3). Dat de Liberiaanse autoriteiten zonder enig probleem een identiteitsdocument op verzoekers naam zouden uitreiken indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn ontsnapt uit detentie én door de overheid zou worden gezocht zowel wegens desertie als omwille van zijn betrokkenheid in een dossier dat de nodige maatschappelijke weerklank kreeg en blijkens de door verzoeker neergelegde artikelen en de informatie in het dossier gevoelig lag in de media (*ibid.*, stuk 14: documenten; stuk 15: landeninformatie), is in het geheel niet aannemelijk.

Verzoekers algemene kritiek op de volledigheid en juistheid van de door verweerder gehanteerde bronnen is geenszins afdoende om aan te tonen dat de juistheid of de relevantie van de informatie vervat in de door het CGVS gebruikte krantenartikelen te weerleggen. Verzoeker dient met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt niet correct is en blijft hier in gebreke. Daar waar hij de betrouwbaarheid van de door het CGVS gecontacteerde journalist, Samwar S. Fallah, in twijfel tracht te trekken dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker zelf zich ter staving van zijn asielaanvraag bediende van een artikel van de hand van deze journalist (administratief dossier, stuk 14: documenten), zodat zijn betoog op heden dat deze journalist geen betrouwbare of objectieve bron zou zijn en twee meesters dient bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Voorts blijkt zowel uit het voormelde artikel, de informatie in het dossier (*ibid.*, stuk 15: landeninformatie) als de stukken die bij de verweernota worden gevoegd (rechtsplegingdossier, stuk 5) dat voornoemde journalist wel degelijk een erg kritische houding aanneemt ten aanzien van de Liberiaanse overheid en zelfs zijn positie als overheidsmedewerker aanwendde om gevoelige informatie te verzamelen en openbaar te maken. Verzoeker uit voorts kritiek op het emailverkeer tussen het CGVS en de heer Fallah doch verweerder wordt bijgetreden waar deze stelt dat niet kan worden ingezien waarom de diensten van Cedoca geen gebruik zouden mogen maken van het persoonlijke emailadres van een gecontacteerde bron. Deze informatiebron is evenmin een overheidsinstantie van het land van herkomst van verzoeker. De contactgegevens en informatie werden tevens vergaard door ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben om onjuiste informatie weer te geven en zij bieden, tot bewijs van het tegendeel, de nodige garanties inzake objectiviteit en kunnen worden geacht de deskundigheid van de gecontacteerde bronnen kritisch te hebben geëvalueerd. Hoe dan ook beperkt verzoeker zich andermaal tot het formuleren van kritiek inzake de betrouwbaarheid en juistheid van de gebruikte informatie doch toont hij geenszins aan dat de gebruikte informatie niet overeenstemt met de werkelijkheid en brengt hij geen concrete elementen bij die deze informatie kunnen ontkrachten. Dient bovendien te worden vastgesteld dat, naast het artikel en de emails van Samwar S. Fallah nog tal van andere artikels, geschreven door andere journalisten, werden opgenomen in het administratief dossier (stuk 14: documenten; stuk 15: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt dat in de media uitvoerig werd bericht over het aangevoerde schietincident maar in geen enkele van deze bronnen is sprake van arrestaties of detenties in het kader van dit incident. Het is niet aannemelijk dat indien verzoeker, zoals hij wel degelijk beweerde (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2), daadwerkelijk met tien andere militairen van zijn eenheid en ingevolge betrokkenheid bij het trainingsongeval zou zijn gearresteerd en gedetineerd, in de uitvoerige berichtgeving dienaangaande hierover nergens zou worden gerapporteerd in de Liberiaanse pers. Verzoekers algemene en blote bewering dat het niet verwonderlijk is dat dit verborgen wordt gehouden is geenszins afdoende om aan deze vaststelling afbreuk te doen, te meer daar hij verklaarde dat de families van de opgesloten militairen van hun opsluiting op de hoogte waren en hiertegen protesteerden, alsmede dat reeds enkele van zijn collega's werden vrijgelaten, hetgeen geenszins wijst op een doofpotoperatie (administratief dossier, stuk 4, p.5-7). Verzoeker brengt bovendien zelf niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn beweerde arrestatie en detentie. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen geheel onverlet laat dat het niet aannemelijk is dat hij, de leider van de groep van soldaten, (i) verklaarde dat hij niet kon weten of de families van de opgesloten militairen acties ondernamen gelet op zijn verklaring dat hij de enige zou zijn geweest die in contact stond met de buitenwereld (ii) geen stappen zou hebben ondernomen om zijn situatie en deze van zijn medegedetineerden kenbaar te maken aan de buitenwereld hoewel hij de enige was die met de buitenwereld contact had (iii) ook na zijn ontsnapping geen initiatief zou hebben genomen om de situatie van zijn collega's aan te kaarten, en dit ondanks zijn verklaring dat indien de Amerikaanse ambassade hiervan op de hoogte zou zijn deze zeker actie zou ondernemen.

Uit de nota's die zijn gehecht aan het gehoor bij het CGVS blijkt voorts dat verzoeker de naam van de soldaat die omkwam tijdens het trainingsongeluk neerschreef als 'Wrelleh' (administratief dossier, stuk 4), terwijl de correcte schrijfwijze zoals deze blijkt uit de reeds hoger aangehaalde informatie 'Welleh' is.

Indien verzoeker daadwerkelijk betrokken zou zijn geweest bij het trainingsongeval waarbij voornoemd persoon zou zijn omgekomen en ingevolge hiervan zou worden vervolgd, kon, mede gelet op zijn scholing, redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de naam van de overleden soldaat juist zou spellen.

Daarenboven legde verzoeker incoherente verklaringen af aangaande de chronologie van zijn relaas. Zo gaf hij in de vragenlijst aan: *“Op 24/08.2009 gearresteerd door het leger in het kamp Ware, Careysburg in Monrovia. Opgesloten gedurende 118 dagen in de militaire barrak Edward Binyah Kesselly, Margibi county”* (administratief dossier, stuk 11, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij drie maand en zeventien dagen opgesloten zat, hetzij ongeveer 108 dagen (administratief dossier, stuk 4, p.5). Geen van beide versies kan worden gerijmd met verzoekers beweerde datum van ontsnapping. Volgens zijn verklaringen in de vragenlijst zou hij immers van 24 augustus 2009 en gedurende 118 dagen opgesloten hebben gezeten, hetzij tot 20 december 2009. Volgens zijn verklaringen bij het CGVS zou hij zijn opgesloten van 24 augustus 2009 en gedurende drie maanden en zeventien dagen, hetzij tot 10 december 2009. Verzoeker verklaarde echter dat hij ontsnapte op 17 januari 2010 (administratief dossier, stuk 11, p.2).

Het voorgaande klemte nog des te meer daar verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Daarenboven legde hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen af nu hij beweerde zonder paspoort te hebben gereisd (administratief dossier, stuk 4, p.3).

De voormelde vaststellingen zijn voldoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Nu geen van de door hem benevens de hoger besproken artikelen en informatie neergelegde documenten gegevens bevat die betrekking hebben op zijn concrete asielmotieven, vermogen deze documenten niet verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 14: documenten).

Omtrent zijn beweerde vrees voor vervolging wegens desertie dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker, ondanks dat zijn broer blijkens zijn verklaringen bij het CGVS ten tijde van het gehoor nog steeds werkzaam was voor het leger en hij hiermee nog in contact stond (administratief dossier, stuk 4, p.2), geen begin van bewijs bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij de overheid gekend staat als deserteur of ingevolge hiervan zou zijn aangeklaagd. Daarenboven motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS niet op de hoogte bleek van de straffen die hij zou riskeren ingevolge zijn afwezigheid of desertie (*ibid.*, p.7). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker, als leider van een ‘squad’ van tien man, hiervan op de hoogte zou zijn of dat hij zich hierover, eventueel via zijn broer, minstens zou hebben geïnformeerd indien hij daadwerkelijk vreesde te worden gearresteerd wegens het verlaten van het leger. De commissaris-generaal stelt bovendien terecht vast dat uit de informatie in het dossier blijkt dat de straffen op desertie kunnen variëren van inhouding van salaris, ontslag tot gevangenisstraf. Uit deze informatie blijkt aldus niet en verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij waaruit kan worden afgeleid dat hij ingevolge het feit dat hij het leger verliet een onredelijke straf zou riskeren bij een terugkeer. Verzoeker beperkt zich ertoe kritiek te uiten op voormelde informatie en tracht aan de hand van informatie omtrent het gestegen aantal deserties aan te tonen dat deze niet meer actueel is. Hoe uit het feit dat het aantal deserties zou zijn toegenomen sedert 2008 kan worden afgeleid dat de informatie omtrent de straffen die in Liberia gelden voor desertie niet meer actueel zou zijn, kan echter niet worden ingezien. Verzoeker toont geenszins aan dat deze straffen sedert 2008 zouden zijn gewijzigd of verzwagd. Hoe zijn verwijzing naar de Amerikaanse UCMJ afbreuk zou kunnen doen aan voormelde vaststellingen kan niet worden ingezien, te meer daar verzoeker zijn bewering dat deze vergelijkbaar zou zijn met de Liberiaanse militaire code niet onderbouwt en de straffen die in de Amerikaanse UCMJ worden gesteld variëren van oneervol ontslag, intrekken van salaris tot gevangenisstraf, zodat deze hoe dan ook evenmin als onredelijk kunnen worden beschouwd.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van de devolutieve kracht van het beroep afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag, mede gelet op het sub 2.2.1. bepaalde, op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt gemotiveerd hetgeen een duidelijke schending uitmaakt van de motiveringsplicht. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt welke motivering aan de basis van de weigeringsbeslissing ligt noch dat zelfs een minimaal onderzoek van de aanvraag plaatsvond. Verzoeker verwijst naar zijn desertie en voorgeschiedenis waarin hij een onrechtmatige vasthouding ontvluchtte. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Liberia een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling daar hij minstens opgesloten zal worden.

2.4.1. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Derhalve toont hij, gelet op de sub 2.2.1. en 2.2.2. gedane vaststellingen en de overige elementen in het dossier, niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS